

Beérkezett: 2026. 03. 21. Elfogadva: 2026. 04. 09. Megjelent: 2026. 05. 31.

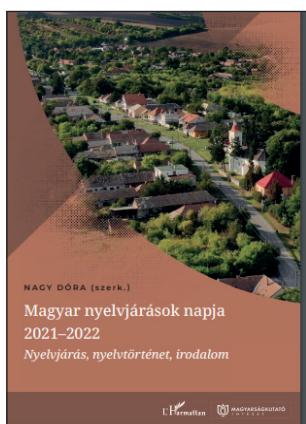
DOI: 10.21030/anyp.2026.2.7

Bodnár Ildikó

**Nagy Dóra (szerk.): Magyar nyelvjárások napja 2021–2022
Nyelvjárás, nyelvtörténet, irodalom**

L'HARMATTAN KIADÓ – MAGYARSÁGKUTATÓ INTÉZET. BUDAPEST. 2025. 271 OLDAL

Nyelvjárások újra a figyelem középpontjában

Nagy Dóra szerkesztésében, a L'Harmattan Kiadó és a Magyarországi Kutató Intézet közös gondozásában jelent meg 2025-ben a *Magyar nyelvjárások napja 2021–2022* című és *Nyelvjárás, nyelvtörténet, irodalom* alcímű tanulmánykötet. A 2020 óta minden év december 1-jén tartott emléknap fontos rendezvénye a tudományos konferencia. A 2021-es és a 2022-es év tudományos tanácskozásának tanulmányai a *Magyarországi Kutató Intézet Kiadványai* sorozat 73. köteteként láttak napvilágot. A kötet fedőlapján az egykori Hont megyei, ma Szlovákiában lévő kis falu – Ipolypásztó – főutcája és a környező lankás vidék drónfelvételen jelenik meg. A felvételt Schödl Dávid készítette.

A kötet első oldalain Lectori salutem! Üdvözlét az olvasónak! címmel egy bevezetés (7–8) olvasható, majd tizennégy tanulmány következik. Ezek nagyjából a magyar nyelvjárások, kisebb részben rokon finnugor nyelvek (finn, észt, vót, lív) és nyelvjárásai, néhány esetben a finnugorságtól távolabb lévő nyelvek (lett, török és kínai) nyelvjárásairól szólnak. A bevezető sorok fontos gondolata, hogy a nyelvjárásokra nem csupán mint nemzeti múltunk alkotórészeire – ám annak szinte „sorsszerűen eltűnő nyelvváltozataira” – lehet tekinteni. A nyelvjárásoknak ma, „a megváltozott kommunikációs térben is lehet jövőjük. Ehhez azonban jelentős mértékben új tudományos megközelítések, új nyelvtervezési (korpusz- és presztízstervezési) kezdeményezésekre van szükség” (7). Ennek dokumentumai is olvashatók a kötet lapjain.

A tizennégyből három tanulmány a kárpátaljai nyelvjárásokhoz (1., 12., 14.) kapcsolódik, kettő szóról részletesebben magyarországi nyelvjárásokról (4., 8.), három a nyelvjárások és a nyelvtörténet kapcsolatát tárgyalja (3., 7., 9.), öt további írásban pedig a nyelvjárás alakjainak szépirodalmi vagy más írásos szövegekben való felbukkanásáról, terjedéséről olvashatunk (2., 5., 6., 11., 13.). Egy tanulmány a magyar nyelvjárások egységes leírására tesz javaslatot (10). A változatos tematikájú tanulmányok a kötetben a magyarországi, a kárpátaljai vagy éppen távolabbi országokból érkezett szerzők ábécérendjében követik egymást. Két szerzőtől találunk két-két tanulmányt is a kötetben, illetve az egyik tanulmányt szerzőpáros jegyzi. A kötet végén olvashatók még az angol nyelvű absztraktok (262–270) és a szerzők felsorolása, munkásságuk rövid bemutatásával (271–272).

Az első tanulmány (9–24) szerzője Dudics Katalin, a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola docense. A tanulmány címe: *A nyelvjárásokhoz való viszonyulás alakulása Kárpátalján*. A tanulmány kiinduló gondolata, minthogy az itt élő magyarok állandó kapcsolatban vannak az államnyelvvél, hogy „elsődlegesen valamely helyi, másodnyelvi elemekben bővelkedő nyelvjárást sajátítanak el”. Továbbá: „A magabiztos

nyelvhasználathoz elengedhetetlen az anyanyelvhez, a saját nyelvváltozathoz való pozitív viszonyulás” (10). Már az 1990-es években folytak a Kárpátalján az anyanyelv használatára vonatkozó attitűdvizsgálatok, amelyek megállapították, hogy a magyardomináns kétnyelvűségben élő magyar közösségek magas presztízsűnek érezték az anyanyelvüket. Ám magukat a *nyelvjárás*, *tájszólás* szavakat elhatárolódó attitűddel kezelték. A negatív értékelés kialakulásához a korábbi iskolai oktatás nagymértékben hozzájárulhatott, és ez jól mutatja, hogy milyen nagy ebben a kérdésben a pedagógusok felelőssége (12). A szerző 2006-ban és 2008-ban a vizsgálatok során összesen 1490 tanulót kérdezett meg, ezután 2018-ban újabb, megismételt felmérések zajlottak, ezúttal reprezentatív módon 280 tanulót érintően. A két kutatásban 150 pedagógus is kitöltötte a kérdőíveket. A többrészes tanulmányban igen szemléletes ábrák láthatók, és a kérdőívekre kapott válaszok egy része is megismerhető. A 2005-től az úgynevezett hozzáadó szellemben folyó anyanyelvi oktatás eredményei a második felmérésben már tükröződtek. Ennek nyomán – a még fellelhető negatív sztereotípiák ellenére – egyértelműen pozitív változás figyelhető meg az anyanyelvjárás megítélését illetően.

A második, *Nyelvjárási szépirodalom Finnországból* (25–34) című tanulmány szerzője Egey Emese, a Tokaj-Hegyalja Egyetem docense. Bemutatja a finnországi nyelvjárási helyzetet, utal a 8 nagyobb és összesen 34 kisebb, helyi nyelvjárásra (26), szól a Finnországon kívül élő finn népcsoportokról, és példák sorával illusztrálja a nyelvjárásokkal való törődés bizonyítékait. Az írás a lényegi részben a *Kik azok az írók-költők, akik tudatos vállalásként legalább részben nyelvjárásukban alkotnak?* kérdésre válaszol. Tíz-nél több író és főbb műveik jelennek meg a tanulmányban. A sor – kezdve a bibliafordító Mikael Agricola lelkésztől, az olyan klasszikusoktól, mint Väinö Linna vagy Aleksis Kivi – egészen kortársainkig (Heli Laaksonen, Minna Mikkanen, Katja Kettu, Rosa Liksom, Arto Juurakko, Sami Garam) folytatódik. „A finneknek divat lett a nyelvjárásokból meríteni” (32), és kiderül: nemcsak szépirodalom, hanem például szakácskönyvek, szakdolgozatok is születhetnek a szerzők nyelvjárásában, és mesekönyvek is jelenhetnek meg akár helsinki szlengben. A nyelvjárási beszéd visszaadásával kapcsolatban szó esik a magyar nyelvjárások lehetséges felhasználásáról a fordításokban. Bereczki Gábor fordító szerint azonban „nagyon sután hangzana, ha a finn katonák dunántúli vagy éppen palóc nyelvjárásban beszélhének” (29).

A harmadik, angol nyelvű tanulmány a nyelvjárások és a nyelvtörténet kapcsolatának a témakörébe tartozik. Szerzője Jingyi Gao, a pekingi Nemzetközi Tanulmányok Egyetemének intézetigazgató professzora. A *Kínai nyelvjárási szótövek intervokális mássalhangzó- és ókínai eredetük* című írás (35–62) a két szótagú monomorf szógyökökben megtalálható intervokális mássalhangzót egy-egy $C_1V_1C_2V_2$ egységen belül vizsgálja, és felveti ókínai eredetüket. A tanulmány negyven, a hivatalos mandarinban egy szótagú, ám a vulgáris nyelvben és az északkeleti nyelvjárásokban két szótagú szótövet elemez. A szerző a szavakat hat fonetikai csoportban, az alakváltozatok alakulását jól követhető táblázatokban mutatja be. A kínai történeti fonológia képviselői már az 1980-as években felfigyeltek ezekre a jellemzőkre, de a kutatók akkor kevesebb példát találtak. A vulgáris mandarin alakokat népi szövegek lejegyzéseiből, a régi, ókínai szóalakokat elsősorban a Shuowen (i. sz. 121) vagy a Yupian (i. sz. 543) szótárakból merítette Jingyi Gao. A kutatás azt erősíti meg, hogy – szemben a korábbi felfogással – nem kölcsönzésekről, nem is az idegen szubsztrátum nyomán feltűnt alakokról, hanem szerves fejlődésről, a kínai nyelven belül zajlott sok évszázados hangtörténeti folyamatokról van szó.

A nyugat-dunántúli nyelvjárás elemzése áll az előtérben Juhász Dezső, az ELTE professor emeritusa a *Kutyaúr történelmet ír – Gondolatok a nyelvjárások írásbeli megjelenítéséről* címen közölt tanulmányában (63–74). A „kutyaúr-történetek” írója Pusztay János nyelvész, aki maga a szombathelyi regionális köznyelvet használja, ám gyermekkorától – lévén csepregi gyökerű és horvátzsidányi lakos – a nyugat-dunántúli nyelvjárás autentikus beszélője. Anyanyelvjárásában írta meg *Kutyaúr még más történetek* című szépirodalmi munkáját. A kötet a nagyon kevés Magyarországon fellelhető, valamely nyelvjárásban íródott irodalmi szöveg közé tartozik. Az elemző tanulmány a nyugat-dunántúli nyelvjárás magánhangzó- és mássalhangzó-rendszerének bemutatását is tartalmazza, majd utal a kötet helyes megoldásaira és az előforduló hiányosságokra is.

Az ë-zés következetes feltüntetése autentikus, de miért nincs utalás az ottani beszélők által használt igen jellegzetes nyílt e [ä] hangokra? Több probléma fordul elő a mássalhangzók terén: míg a palatális /-ek (azaz a köznyelvi /y-ok) helyett álló /-ek alkalmazása megfelelő, és a v-k előtti zöngésítések jelölései is szükségesek, addig Juhász Dezső szerint érthetetlen az íróknak az az eljárása, hogy a nazálisok zöngésítő hatását és szó végi zöngésítéseket is feltünteti; ezek itt nem jellemzők.

Karl Pajusalu Tartuból az egyetem Észt és Általános Nyelvészeti Intézetének akadémikus professzora és Pomozi Péter igazgató közös tanulmánya *A dél-baltifinn regionális irodalmi nyelvek kialakulása és standardizációja magyar nyelvjárási megjegyzésekkel* (75–102). Az írás az egészen kis lélekszámú nyelvi, nyelvjárási közösségek világába vezet (például: délészt, lív, vót, kihnuí, vorui, szetu, krevín). „Mára több mint tíz délészt eredetű nyelvnek, nyelvjárásnak alakult ki írásbeli használata és standardizált ábécéje” (77). Az egészen kis nyelvek sikeres újjáélesztését (revitalizációját) lehetővé tevő írásbeliségről, a nyelvjárások nyelvén készült kiadványoknak a sokféleségéről a könyv képeket, gyermekújságok, ábécéskönyvek, nyelvkönyvek, gyermekszótárak, antológiák fényképeit is közli (79–91). A tanulmány befejező része a regionális nyelvek életben tartásának magyar nyelvjárásokra vetíthető tanulságait vonja le. Pomozi Péter hat pontban írja le a teendőket, és fontos figyelmeztetést is megfogalmaz: „Ha a nyelvterület nyelvi gazdagságáról lemondunk, azaz tudomásul vesszük a nyelvjárások, tájnyelvek teljes kimúlását, azzal a nemzeti írott (irodalmi) standard forrásról is lemondunk, s ezáltal az össznemzeti változat is elkerülhetetlenül erodálódni, szegényedni fog szókincsében és nyelvtanában is, azaz kifejező ereje, művészi értéke is csökkenni fog” (95–96). Pozitív példákat sorol a múltból és a jelenből a nyelvjárási változatoknak az írásbeliségbe való lehetséges bevonására. Ő maga a palóc fonémakészlet lejegyzésére dolgozott ki standardizált, egyszerűsített ábécét (96).

Molnár Csikós László, az Újvidéki Egyetem Magyar Nyelv és Irodalom Tanszékének egyetemi tanára a szerzője a *Nyelvjárási szavak közösségi oldalakon* című munkának (103–116). A nyelvjárási alakok írásbeli felbukkanásának témaköréhez tartozó tanulmány két részből épül fel: az első a terepen való nyelvjárási kutatómunkának és a gyűjtött anyag feldolgozásának a történeti áttekintése. Új korszakunk másféle anyaggyűjtést is lehetővé tesz, elsősorban a közösségi oldalakon. Az ott írottakban ritka a nyelvjárásban született akár mondatnyi hosszúságú szöveg, de azért ilyen is előfordul: „*Möglátitok, lössz még máma ojan zuhancs, hoty még embör ojat nem látott*” (112). Sokkal gyakoribb egyes tájnyelvi, regionális köznyelvi szóalakok felbukkanása. Az internetről gyűjtött példák sokaságával találkozunk a tanulmányban (108–113), és több adat részletes elemzését is olvashatjuk.

Németh Dánielnek, a Debreceni Egyetem Magyar Nyelvészeti Tanszéke főmunkatársának tanulmányában a nyelvjárások adatainak a vizsgálata szorosan összekapcsolódik a nyelv- és nyelvjárástörténettel. Írásának címe: *Nyelvemlékek adatainak nyelvjárástörténeti értékelése: adat és elmélet viszonya* (117–138). A nyelvemlékekben hosszú ideig megjelentek a nyelvjárási alakok, hiszen korai korszakaiban maga a magyar nyelv is nyelvjárásaiban létezett. Érdekes és tanulságos az a táblázat (123), amely a nyelvemléket és a nyelvjárási adatot hasonlítja össze nyolc szempontból, így például az időbeli mélység, az adatolhatóság, a közreműködők, a beágyazottság és a háttértudás szempontjából. A nyelvemlék keletkezésének körülményei javarészt ismeretlenek; a nyelvjárási adatot illetően viszont mind a gyűjtő neve, mind a gyűjtés helye, ideje ismert, valamint a legtöbbször az adatközlő személye is. A nyelvtörténeti adatnál a nyelvi életrajz hiányos. A tanulmány második felében konkrét szavak, fordulatok elemzése található. Az írás bemutatja többek között az *ugorka* : *uborka* kettősből az utóbbi szóalak általánossá válását és a *rókázik* : *rókát szaggat* / *nyúzza a rókát* típusú kettősségek megszűnésének a folyamatát.

Ugyancsak Németh Dániel a szerzője a *Nyelvjárási változások Fejér megyében. Egy átmeneti nyelvjárásterület néhány sajátossága* című tanulmánynak (139–166). Fejér megye különböző részein különböző nyelvjárások beszélői élnek. A megye nagyobb részén közép-dunántúli, északkeleten palóc, a délebbi területeken dél-dunántúli és dél-alföldi nyelvjárási jellegzetességek jelennek meg. Hangalaki eltérésekre példák a *számítja*

helyett a *számíjja* ejtés (147), az *á* utáni *o*-zás: *Pákazd* neve fokozatosan *Pákozddá* vált (147), szókezdő *ju-* ~ *jo-* > *i*-vé válása, váltakozásuk köznevekben és földrajzi nevekben (148–149). Igen érdekes a zárt *í*-vé alakulás egy *é* > *í* változás következtében, de az *í* > *é* alakulásra is vannak példák. Szókincsbeli ingadozásokat a térképlapokon figyelhetünk meg a *dió* ~ *dijó* ~ *divó*, illetve a *kacsa* ~ *kácsa* ~ *réce* szavak esetében (155–156). Egyes településeken belül a *kacsa* ~ *kácsa* alakok egymással váltakoznak. A lapokon jól kirajzolódik az ejtismódok jelenséghatára. Nem kíséri térkép, de sok példát vonultat fel a szerző Fejér megyei településekről az *al* > *ó* változásra az *alma* > *óma*, *szalma* > *szóma*, *falka* > *fóka*, *Aszalvölgy* > *Aszövölgy* szavakban.

A következő tanulmány szerzője Pál Helén, az Magyarságkutató Intézet Nyelvtervezési Intézete tudományos főmunkatársa, a címe: *A nyelvjárási atlaszok mint a nyelvtörténeti adatok forrásai* (167–184). „A nyelvjárási atlaszokban közzétett adatokat nyelvtörténeti szempontból is tanulmányozhatjuk” (168). Három nyelvjárási atlaszban: *A magyar nyelvjárások atlaszában* (MNYA), *A romániai magyar nyelvjárások atlaszában* (RMNYA) és *A jugoszláviai székely telepek nyelvatlasza* címűekben bukovinai székelyek által lakott települések oldalain kutatta az elmúlt korok szóalakjainak továbbélését. A tanulmányban – összesen hét kutatópont adataival dolgozva – olyan, a bukovinai székelyekhez köthető archaizmusokat vizsgált, mint a hiátustöltő *j*-s, *v*-s és *h*-s alakok fellépése a köznyelvi *dió* és *bivaly* ejtés helyén, a *többféle múlt idő* még élő használata és az úgynevezett *családi helyhatározóragok* (*-nott*, *-nól*, *-ni*) előfordulása. Fontos konklúzió: „A nyelvatlaszok anyagát generációnként újra ki kellene kérdezni, mivel az egyes kutatások óta eltelt időszakok történelmi és társadalmi változásai a nyelvhasználatot is befolyásolják” (181).

Pusztay János, az ELTE professzor emeritusa *Javaslatok a magyar nyelvjárások egységes leírására* címmel írt tanulmányt (185–194). Az írás egy német szerzőnek a nyelvjárások egységes leírására alkalmazható modellje mellett a saját modelljét is bemutatja. A német nyelvész 1–6-ig a számokat és A–F-ig a betűket alkalmazó képletekbe sűríti bele egy-egy finnugor nyelv, nyelvjárás minden fonológiai és morfológiai sajátosságát. „Ennek a hatelelmű modellnek kétségtelen előnye az eleganciája” – írja Pusztay János (189). Saját modellje decimális beosztáson alapul. Áttekinthető, az alá- és fölérendelési viszonyokat is tükrözi ez a rendszer, amelyik ráadásul képes alkalmazkodni az egyes nyelvekhez. Éppúgy ábrázolható benne a három igemódot használó magyar nyelv, mint a tízféle igemóddal rendelkező nyenyec és mordvin nyelv rendszere. „Az egységes leírás áttekinthetővé teszi a nyelvjárások sajátosságait, viszonyát az adott nyelv többi nyelvjárásához” (192). A finnugor nyelvészet érdeklődéssel várhatja a munka folytatását.

Pusztay János jegyzi az ezt követő, a *Nyelvjárás, irodalom, iskola nálunk és a Baltikumban* című írást is (195–208). A tanulmányban felvetődő első probléma a nyelvjárások hazánkban tapasztalható visszautasítottága, a hozzájuk való máig negatív viszony (196). Szembeállítható ez a nyelvjárásoknak a Baltikumban jól érzékelhető elfogadásával és támogatottságával. A nyelvész szerző itt irodalmárként szól az európai irodalmi múlt és jelen számos olyan alkotójáról, akik műveiket (azok egy részét) – egységes nemzeti, irodalmi nyelv híján, de akár annak ellenére – valamilyen nyelvjárásban alkották/alkotják. A sort Dantéval kezdi, de idézi több korábbi, illetve kortárs magyar író, költő (Gárdonyi, Móricz, Tömörkény; Lakatos Demeter, Finta Éva) nevét is. Napjaink pozitív, a Baltikumból származó példái a mulgi és a karski (az észti nyelv nyelvjárásai), továbbá a latgál (a lett nyelv nyelvjárása) nyelvjárásaihoz kapcsolódnak. (Az utóbbi a balti nyelvek köréhez tartozó nyelvjárás, hányatott történetének leírása rendkívül tanulságos.) A szerző ír számos, a nyelvjárások megerősödéséhez vezető intézkedésről, több kiadványt – antológiákat, ábécés- és olvasókönyveket – bemutat, sőt a latgálhoz kapcsolódóan teljes tananyag-kidolgozást is említ. Mindez miért jó? „Kutatások azt tanúsítják, hogy a latgál presztízse új szintet ért el, ami kihat a gazdasági életre is” (204). Az új lett nyelvpolitika a finnugor lív nyelvet szintén támogatja. A magyarra térve országszerte javasolja a néphagyományok, a népviselet és a nyelvjárások felélesztését, úgy, ahogyan az a palóc esetében már történik. A tanulmány ezzel a gondolattal zárul: „Baltikumi mintára az érintett régiók/megyék vállalhatnának ebben nagyobb szerepet” (207).

Tóth Péter, az ELTE Savaria Egyetemi Központjának adjunktusa *A nyelvföldrajzi vizsgálatok története a mai Kárpátalja területén* címmel írt tanulmányt (209–234). A tíznél is több térképlapot felvonultató írás áttekinti a kárpátaljai területen folytatott és ma is folyó nyelvföldrajzi kutatásokat, Csűry Bálint két korai térképétől *A magyar nyelvjárások atlaszának* lapjain át napjainknak az ungvári egyetemen folyó kutatásaiig. Magyar nyelvű térképlapok illusztrálják a névföldrajzi sajátosságokat, ukrán nyelvűek ábrázolják a szókincs jellemző elemeinek az alakulását. Az előbbiek az *Ungvári* és a *Munkácsi* nevek és változataik múltbeli elterjedését (223–224), az utóbbiak az *asztalos*, a *görbevas*, a *szalmazsák* különböző ukrán megfelelőinek a mai előfordulásait mutatják be, köztük – az ukrán nyelvűek mellett – a szókölcsönzés eseteit (солможák, салмажак, сорможак [szolmozsák, szalmazsák, szormozsák]) (230). Az egyes alakok elterjedésének izoglosszái jól követhetők a térképlapokon.

Tóth Zsolt, a Magyarságkutató Intézet segédmunkatársa *Kúnos Ignác – Adakále mesekertje és a török nyelvjárások* című munkájában (235–246) Kúnos Ignác életrajzán, tevékenysége bemutatásán kívül megtaláljuk mind a török nyelvjárások (11 nyelvjárás) felsorolását, mind az altáji nyelvekre való rövid utalást. „A törökországi török nyelv egyike a török (türk) nyelveknek” (239), amelyeken belül bolgár-török csoportot (az egyetlen csuvas nyelvvel) és köztörök csoportot (ebben közel 20 nyelv van) lehet megkülönböztetni. Az altáji nyelvek körében máig számos vitás kérdés jelentkezik, a csoportok számát és a genetikai kapcsolat létezését illetően is. A tanulmányban a legrészletesebben tárgyalt terület Kúnos Ignác adakái gyűjtése és a népi játékok figuráinak az elemzése. Kúnos jelentőségét Törökországban ismerik el igazán: ott népi irodalmuk, azaz népdalaik, népmeséik, népi játékaik felfedezőjeként ismerik és tisztelik őt.

Zékány Krisztinának, a Magyarságkutató Intézet főmunkatársának és az Ungvári Nemzeti Egyetem Magyar Filológiai Tanszéke tanszékvezetőjének *A Kárpátalján többnyelvű környezetben élők nyelvhasználatáról* címmel írt tanulmánya (247–260) zárja a kötetet. A tanulmány szerzője a mindennapokban tapasztalja a kárpátaljai két-, sőt többnyelvűséget. A történelmi bevezetőt követően ismerteti a kétnyelvűségben kialakuló kódváltások fő típusait, szól az úgynevezett *szlávizmuskoknak* (ukrán, ruszin, orosz elemeknek) a magyar nyelvbe és a *hungarizmuskoknak* az ukránba kerüléséről, a fő fogalomköri csoportokról. A magyarba bekerülő 26 témakörrel szemben a magyarból való átvétel esetén 10 alatt van az érintett területek száma (254–256). Érdekes alcsoportot jelentenek az idegen szavak, amelyeket részben más formában használ (szláv mintára) az ottani magyar lakosság, *infarkt*ot mondanak az *infarktus*, *dokumentet* a *dokumentum*, *diplomot* a *diploma* helyett. Az idegen eredetű szavak jelentése nemegyszer bővül is a kisebbségi nyelvhasználatban, így a *kanál* ~ *kanális* ('csatorna') a 'tévécsonna' jelentést is felvette (257). Az írás zárása: „Bízunk benne, hogy a multikulturális környezet továbbra is alakítja, színezi a helyben élők nyelvét és kultúráját, vegyíti a különböző népeket, ezáltal toleranciára, a saját és a másik nemzet értékeinek elfogadására, tisztelésére és megőrzésére nevel, biztosítja az elszórt nemzeti kisebbségek fennmaradását” (259).

A kötet minden tanulmánya azt szolgálja – ahogyan erre az ismertető címe is utal –, hogy a nyelvjárások újra a figyelem középpontjába kerüljenek. A konferenciákon a nemzetközi példák megismerése kutatóink számára igen lényeges, de hasonlóan fontos az is, hogy e könyv révén a nyelvjárások újfajta megközelítéséről, a bennük rejlő lehetőségekről a szélesebb közönség, mindenekelőtt pedig a hazai pedagógusok, tanítóink, magyartanáraink is tudomást szerezzenek. Azért, hogy kisebb és nagyobb diákjaink büszkéek legyenek anyanyelvjárásukra, sokat tehetnek ők is. A közvélekedés a nyelvjárásokról a pedagógusok aktív közreműködésével pozitív irányba változhat.

Ildikó Bodnár: Dialects in the spotlight again

Kulcsszók: nyelvtudomány, nyelvjáráskutatás, nyelvjárások a 21. században, népi hagyományok, revitalizáció
Keywords: linguistics, dialect research, dialects in the twenty-first century, folk traditions, revitalization

Az írás szerzőjéről

Bodnár Ildikó

Miskolci Egyetem, Miskolc, Magyarország

ildikobodnar[kukac]gmail.com

<https://orcid.org/0009-0002-5405-1498>

Copyright © 2026 Ildikó Bodnár

This is an open-access article. This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).